

"Zo vader, zo zoon" in Ravels en Poppel

Pieter en Johan Heylen samen goed voor negen provinciale overwinningen

Het moet zowat een unicum zijn in de duivenwereld dat vader en zoon, elk spelend op eigen naam; in totaal 9 provinciale overwinningen behaalden in een tijsdbestek van 9 jaar. Dat palmares kunnen Pieter (Poppel) en Johan (Ravels) Heylen echter voorleggen. En dat deze prestatie niet alleen onze belangstelling wekt, bewijzen de talrijke binnen- en buitenlandse bezoekers die graag iets van het ras "Heylen" op hun hok willen hebben.

Zowel Pieter als Johan hebben hun hart verpand aan de zware fond. Al de kortere vluchten worden gezien in functie van en als voorbereiding op het zware werk dat hun duiven op driejarige leeftijd krijgen voorgeschoteld. Een werkwijze die haar degelijkheid bewees. Liever dan een ellenlange opsomming te geven van dat palmares, gingen we op zoek naar het antwoord op de vraag "Hoe bouwden zij hun stam op?"

Hiervoor moeten we bij Pieter te rade gaan. De thans 72-jarige grijsaard lacht zich de tanden bloot als hij terugdenkt aan 1945, het jaar waarin hij naar Poppel verhuisde en 4 duifjes meebrebracht van thuis, in Arendonk.

"Mijn vader, ook duivenmelker, was tijdens de oorlog boswachter op het domein van Sians in Arendonk, waar nu het rustoord van Dhr. Schrijvers is. Op een zeker moment werden alle duiven opgevorderd door de bezetter. Douanebrigadier Pieters, buurman van de Gebroeders Janssens, vroeg vader om 4 duiven te verstopen ergens op het kasteel van Sians.

"Of ze me nu pakken met 4 of met 10 duiven dat blijft toch hetzelfde," hoorde Pieter zijn vader zeggen. En zo verzielden 12 duiven op een zolderkamertje van het kasteel. Maar wat iedereen vreesde, gebeurde. Bij het terugtrekken van de Duitsers werden de duiven — niet de daders — ontdekt.

Vader Heylen heeft zijn duiven nog éénmaal teruggezien maar toen lagen ze al in hun

blootje. Gelukkig had de jonge Pieter, die ook in het complot zat, enkele dagen daarvoor 4 jonge duifjes mee naar huis genomen. Dat gelukkig toeval betekende de start van Pieter als duivenmelker.

Toen Pieter zich na zijn trouwen vlak na de oorlog in Poppel vestigde, kwamen ook zijn 4 duifjes mee, waarvan er al vlug eentje om het hoekje om. Hij leende één van zijn overvloedige duivinnetjes uit aan gemeentesecretaris Rie Van Hees met de afspraak dat de jongen gedeeld werden. Het eerste jongske dat Pieter alzo bekwam vloog 5 maal een eerste prijs en het jaar daarop had hij er zelfs drie heel goede uit.

Bijna 20 jaar boerde hij verder met de afstammelingen van deze kasteelduiven, tot hij min of meer gedwongen werd over te schakelen naar de fond. Reden hiervoor was dat Pieter naast een melkventerstoer ook nog een kruidenierswinkel openhield. Vooral op zondagvoormiddag kwam moeder de vrouw handen te kort om alle klanten tijdig te gerieven en zo gebeurde het meer dan eens dat Pieter rauwe hesp stond te snijden terwijl zijn duifjes voor de schuif zaten.

Op zoek naar fondmannen

Hij zocht en vond versterking bij Frans Van de Laer en later bij Jos Smolders (Alphen-Nederland). In '79 kocht hij een vierjarige duiver van Jos Conjaerts, die gekoppeld aan een Van de Laer-duivin gedurende 7 jaar niets dan goede jongen gaf. Nog later kwamen 4 duiven van Dujardin (Groede-Nederland) zijn hok versterken en onlangs haalde hij wat nieuw bloed bij Van Bruane in Lauwe. Over de duiven gehaald bij Adriaan Daems vertelden vader en zoon niets dan goeds. "Toch straf hé, er zitten drie duiven van Adriaan op ons hok en het zijn alle drie zeer goede vliegers."

Pieter en Johan ofwel vader en zoon Heylen, bij het keuren van de provinciale overwinnaars

De duivenkolonie van Johan bestaat voor 100% uit duiven van vader. Per jaar worden ruim honderd jonge gekweekt in Poppel waarvan bijna de helft verhuizen naar Ravels. Johan durft ook wel eens een koppel eitjes meenemen uit de beste vliegers want die mogen — afhankelijk van het weer — tot tweemaal toe "vuil" broeden van Pieter en geen jonge grootbrengen voor het seizoen.

Opleiding

Om het ganse fondprogramma

af te werken; moet je niet alleen over voldoende; maar vooral over supersterke en gezonde duiven beschikken. Daarom worden de jonge duiven tijdens hun eerste levensjaar enkel op gezondheid geselecteerd. De vluchten die ze moeten afwerken dienen enkel om ze wat ondervinding te laten opdoen. Het is vooral de staat van frisheid bij aankomst die telt. Als jaarse worden ze gedragen tot Limoges en als tweejarige krijgen ze de kleine fond onder de vleugels. Alleen de twijfelaars krijgen nog een laatste test op Narbonne of Perpignan.

"Als ze zich eens "tonen" is dat een voldoende reden om ze door te houden," beklemtoont Pieter.

Pas als driejarige moeten ze echt uit de verf komen waarbij er vooral op gelet wordt met uitgeruste duiven aan de start te verschijnen. Een gevolg van deze uitgebalanceerde aanpak is dat de Heylens met duiven van 8 en 9 jaar nog prijzen spelen. Als enig oppeppmiddel krijgen zij regelmatig boerekool voorgeschoteld en wie meer nodig heeft verdwijnt zonder pardon van het toneel.

Op onze vraag welk hun mooi-

ste overwinning was, werd het even stil, tot Pieter zei: "De eerste prijs nationaal Narbonne op mijn verjaardag was een unieke belevenis, maar de eerste prijs provinciaal Barcelona draagt toch mijn voorkeur weg. Die duif na heel wat consternatie en hilariteit geconstateerd door mijn buurman Jan Van den Akkerveken, want ik moest juist duiven inkorven voor Quievrain."

"En schrijft ook maar dat ik niets van duiven ken," lacht Pieter "want ik had dit jaar nog 2 duivers aan elkaar gekoppeld. Ik geloof dat ik begin te verslijten..."